

af og stak dem ind mellem de to nederste Vesteknapper. „De har vel fuldkommen friske Skaldyr iaften?“ henvendte han sig til Opvarteren, der svarede med et lidt skødesløst Buk.

Per kunde ikke faa sig til at tilstaa, at han ikke havde synderlig Smag for denne fornemme Ret. Men paa den anden Side vilde han ikke give Afkald paa et solidt Aftensmaaltid. Han var bleven sulten af den lange Venten i den kolde Frostluft. Han trængte til Kød, til Ost og Æg, — mange Æg.

„Østers er godt,“ sagde han. „Men jeg vil sige Dem forud: jeg er sulten som en Ulv.“

„Bravo! Udmærket!“ jublede Salomon og klappede i Hænderne, mens alle Gæsterne — endog Damerne — vendte sig fortørnede om imod dem. Ogsaa den enlige Herres Guldlorgnet viste sig et Øjeblik spejdende over Kanten af Avisen.

Vendt mod Opvarteren vedblev Salomon: „Lad os høre? . . . Hvad er der mere iaften?“

Opvarteren opremsede en Række Retter.

„Lad os faa det altsammen . . . hele Registret!“ raabte han i løssluppen Overgivenhed og gjorde med begge Armene en svømmende Bevægelse udover Bordet. „Dæk bare op! En *grand soupe*! . . . Og lidt hurtig, lille Ven! Vi er sultne som Ulve.“

Per, som havde set, at selv Opvarterens Mine var bleven overlegen, vidste i sin Skamfuldhed ingen anden Udvej end at slaa ind i den andens Tone. Han tog en Tandstikker fra Bægeret paa Bordet, lagde sig tilbage i Sofahjørnet og kastede et udfordrende Blik ud i Salen.

Nu blev „Skaldyrene“ anrettet paa et Underlag af smaa Isstykker og med en Flaske afkølet Champagne. Senere fulgte Fuglevildt, Asparges,